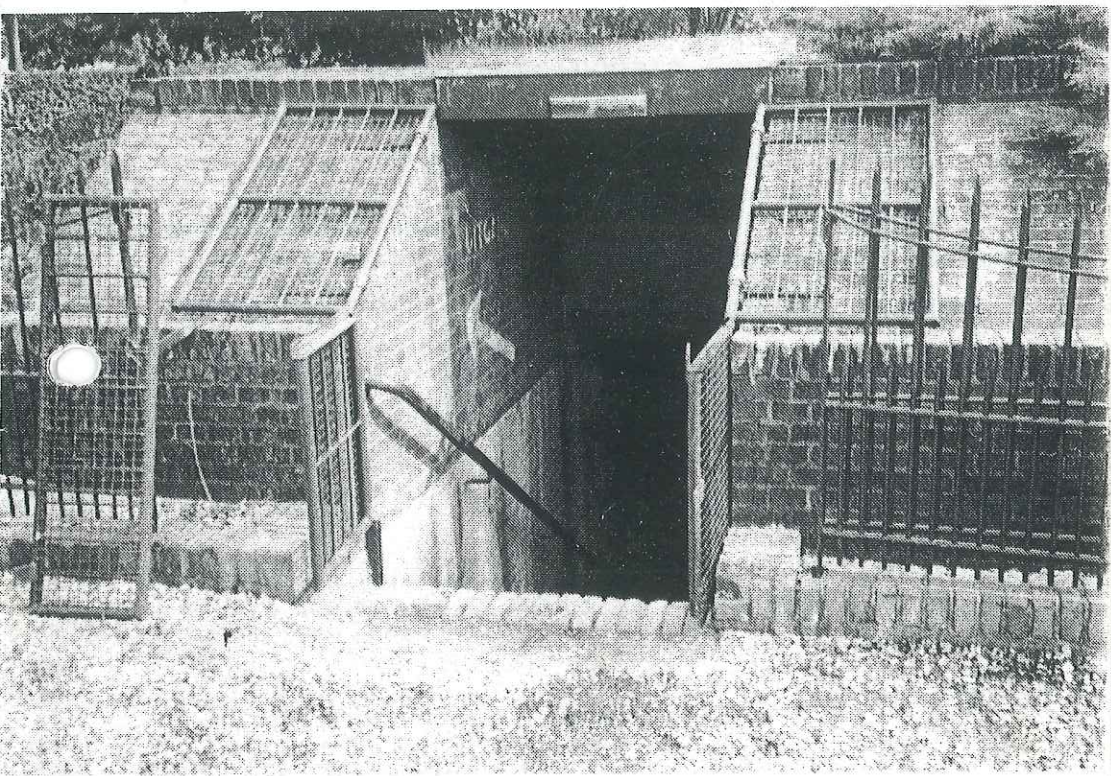

BUNKER VAN SEYSS-INQUART

Wie was Seyss-Inquart.

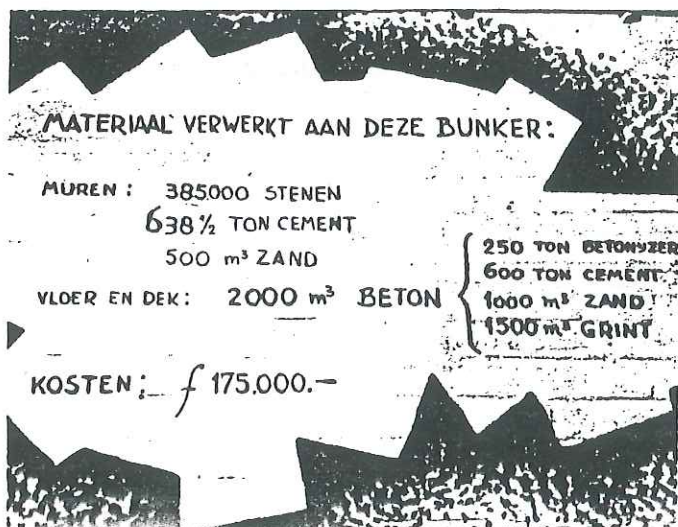
Arthur Seyss-Inquart werd geboren in Oostenrijk, in Stannern, op 22 juli 1892. Hij vestigde zich als advocaat in Wenen. In 1938 werd hij Bondskanselier van Oostenrijk. Op zijn verzoek trokken de Duitse troepen het land binnen, waarin hij zelf Rijksstadhouder werd in de rang van SS-Obergruppenführer.

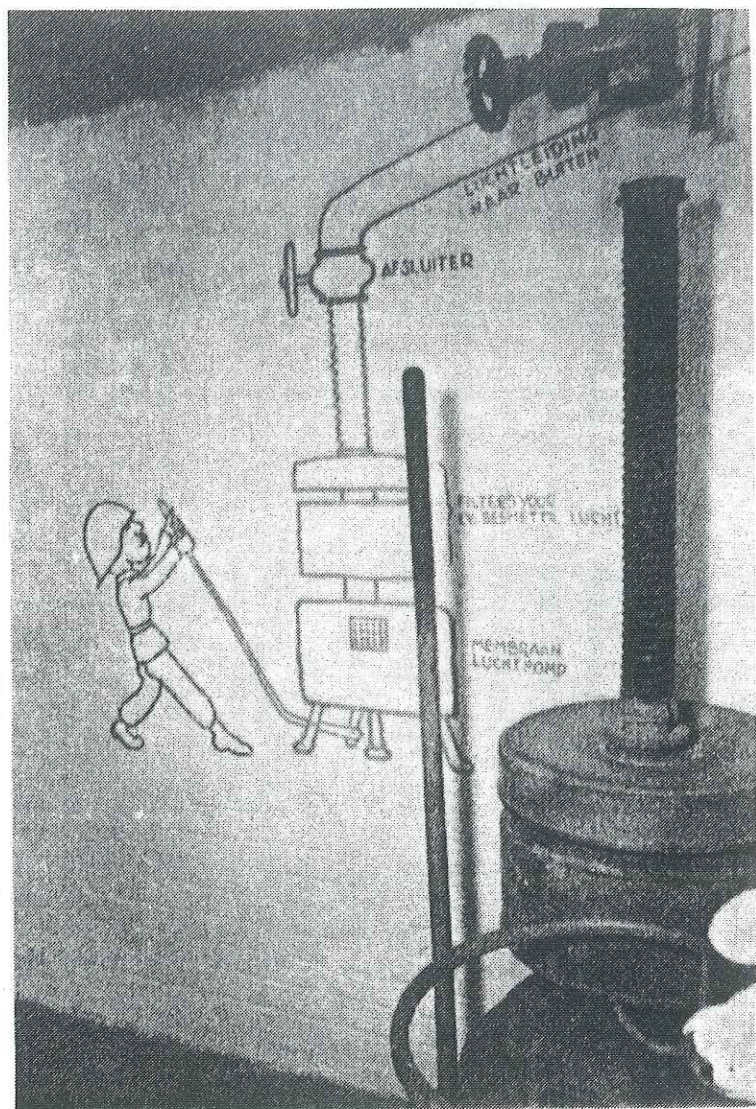
In 1939 werd Seyss-Inquart Gouverneur-Generaal van Polen en in mei 1940 Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandse gebied. Van 1940 tot 1945 was hij hier de hoogste civiele autoriteit. In het proces van Neurenberg werd hij ter dood veroordeeld en op 16 oktober 1946 opgehangen.

De bouw van de bunker.

Kosten noch moeite werden gespaard om het verblijf zo prettig en zo veilig mogelijk te maken. In totaal werden er 385.000 stenen, 638½ ton cement, 250 ton betonijzer, 1500 m² grind verwerkt tot meterdikke muren van beton en steen. Het geheel werd nog eens bedekt met anderhalve meter zand. De rekening f 175.000.-- (een aardig sommetje), dat Seyss grif betaalde uit de beurs "bezettingskosten". Hiervoor moest het Nederlandse volk destijds zware belastingen opbrengen.

Alle vertrekken in de bunker waren met kostbare Perzische tapijten gehangen, voor een deel "geleend" uit het koninklijk paleis Het Loo.

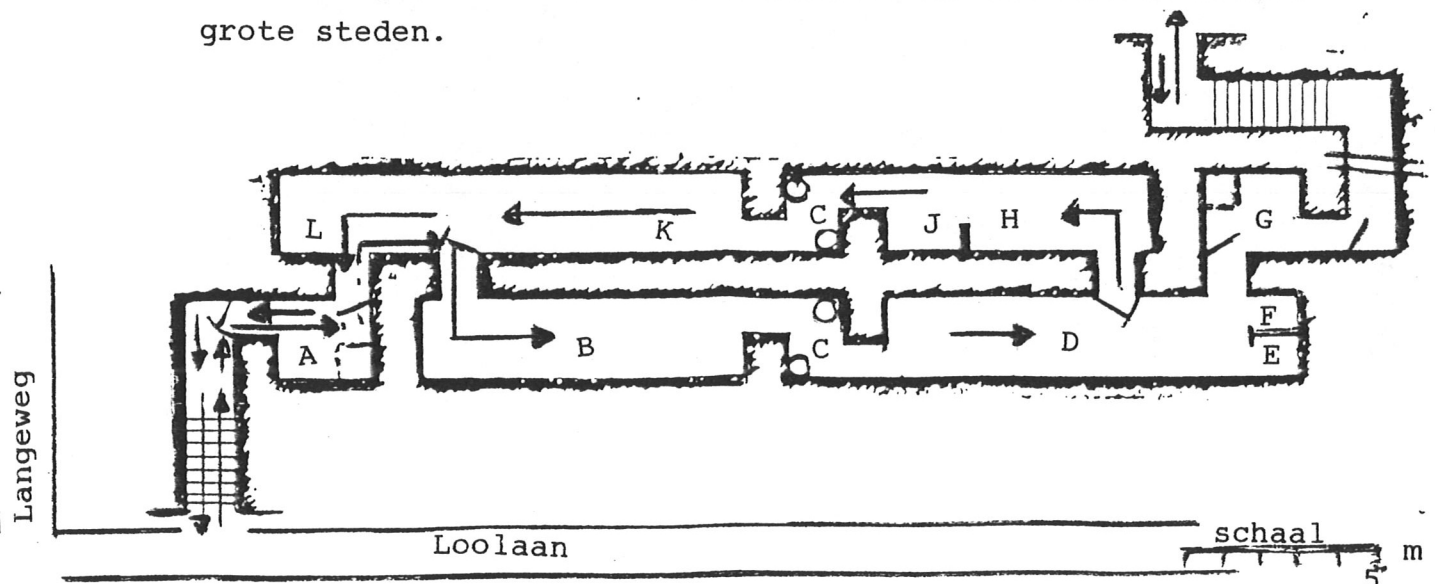

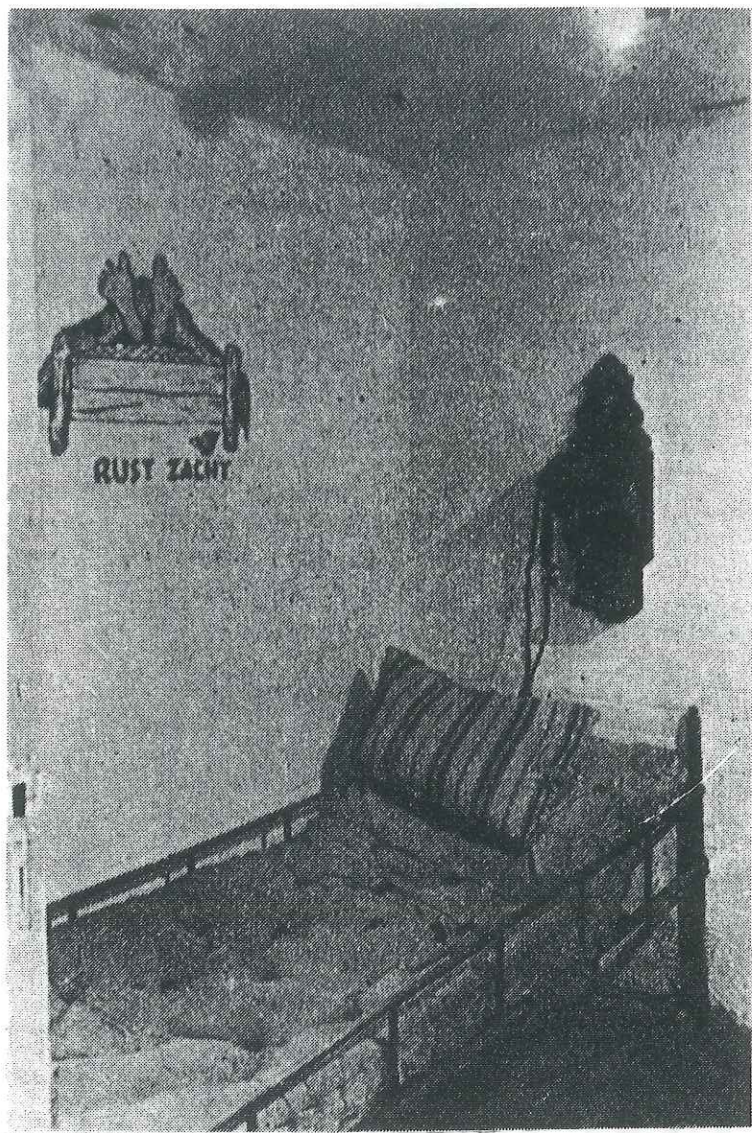
De bunker kon luchtdicht worden afgesloten en speciale pompen, waarin gasfilters waren aangebracht, maakten de toevoer van gezuiverde buitenlucht mogelijk, ook al zou de atmosfeer buiten door gifgassen zijn bedorven.

Beschrijving van de schuilkelder.

- A → Voor men de eigenlijke schuilkelder binnenkomt gaat men door een gassluis, hier kon indien nodig worden ontsmet.
- B → In deze werkruimte ziet u op de muur de plattegrond van de bunker. Al deze muurbeschilderingen zijn aangebracht vlak na de bevrijding. De "stichting 40-45" had de bunker toen in beheer en heeft deze enkele jaren opengesteld voor het publiek ter bezichtiging.
- C → De luchtverversingsinstallatie. De pompen konden ook met de hand worden bediend, helaas zijn de hefboomen afgebroken.
- D → Ook weer een werkruimte. Op de dwarsdoorsnede van de bunker kunt u zien dat de muren $1\frac{1}{2}$ meter dik zijn. Veelal beton, waarover nog weer een aardlaag van enkele meters ligt. Toen gaf deze schuilplaats goede bescherming tegen luchtaanvallen.
- E → Het toilet, zoals u uit de tekening kunt begrijpen.
- F → Een voorraadkast.
- G → Ook hier weer een lucht-luis. Deze ingang werd meestal door de bewoners van de villa gebruikt.
- H → De werkkamer van Seyss-Inquart zelf, met vlak ernaast
- J → zijn slaapgelegenheid.
- K → Dit is ook weer een werkruimte voor de staf. Aan het
- L → eind van de gang de telefooncentrale.

Met grote schakelaars kon worden overgeschakeld naar de centrale, waardoor verbinding werd verkregen met een groot aantal kantoren in Apeldoorn, (Rauter zat in hotel Nieland; op de Loolaan waren veel meer Duitse kantoren) met Berlijn, Bremen, Brussel München en een aantal andere grote steden.

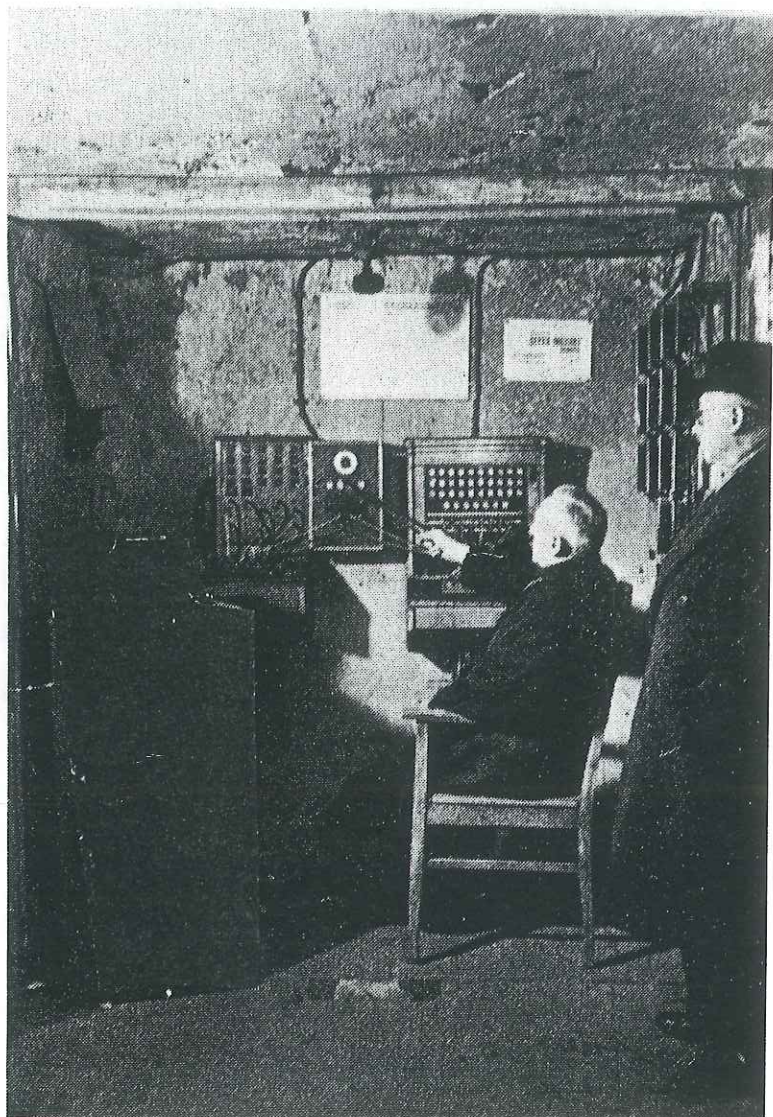

Het slaapvertrek van Seyss was de veiligste plaats van de bunker. Ook daar had Seyss-Inquart de telefoon onmiddellijk binnen zijn bereik.

De bunker van Seyss-Inquart.

De bunker, een schuilkelder eigenlijk, is gebouwd op last van de "RIJKSCOMMISSARIS VOOR HET BEZETTE NEDERLANDS GEBIED", Dr. Seyss-Inquart.

Bij luchtalarm vluchtte hij met zijn staf in deze schuilkelder die lag op het terrein van de villa aan de Loolaan waarin hij werkruimte had. In de villa woonde Dr. Friedrich Wimmer, de "Commissaris-Generaal voor het Bestuur en Justitie". Wanneer Seyss-Inquart in Apeldoorn was logeerde hij meestal op het Spelderholt in Beekbergen, (waar na de oorlog ook Prins Bernhard verbleef) en werkte dan op de Loolaan. Het gehele terrein werd streng bewaakt door de SS-Leistandarte.

Vooraf aan de telefooncentrale is een merkwaardige geschiedenis verbonden.

De telefooncentrale.

De telefooncentrale in de bunker werd, onder streng toezicht van de Duitsers, gebouwd door ingenieurs van de P.T.T., die niettemin kans zagen een aftakking te maken naar de verzetsbeweging, die de laatste vijftien maanden alle gesprekken liet afluisteren en het belangrijkste nieuws terstond doorseinde aan de geallieerden.

Kort voor de bevrijding werd de telefooncentrale, die onder meer directe verbindingen had met Berlijn, München en Bremen, door SS-ers met handgranaten vernield, doch toen de Stichting '40-'45 besloot de bunker ter bezichtiging open te stellen, werden de apparaten door medewerkers van de P.T.T. weer hersteld.

OP EIGEN RISICO
BETREDEN BUNKER